

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 9, 2022

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2022:1990](#) 07-04-2022

Omgevingsvergunning/Zevenaar

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2022:2626](#) 05-04-2022

Handhaving/Stein

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1148](#) 20-04-2022

Planschade/Montfoort

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1086](#) 13-04-2022

Omgevingsvergunning/Zevenaar

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1076](#) 13-04-2022

Projectplan dijkversterking/waterschap Rivierenland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1067](#) 13-04-2022

Watervergunning/waterschap Limburg

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1014](#) 06-04-2022

Omgevingsvergunning/Amsterdam

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:1001](#) 06-04-2022

Omgevingsvergunning/Amsterdam

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:945](#) 30-03-2022

Projectplan oeververvangings Gouwe/gedeputeerde staten Zuid-Holland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:963](#) 30-03-2022

Planschade/Heerde

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Zevenaar

Voor de beoordeling of sprake is van een IPPC-installatie, met de provincie als bevoegd gezag voor vergunningverlening, is de aanvraag bepalend en niet hetgeen dat wordt vergund.

Casus

Een bedrijf voor het op- en overslaan en bewerken van metalen heeft een omgevingsvergunning beperkte milieutoets (obm) aangevraagd voor verplaatsing naar een ander perceel. In het bestreden besluit heeft verweerder overwogen dat uit de m.e.r.-aanmeldnotitie blijkt dat geen milieueffectrapport hoeft te worden opgesteld, zodat de vergunning dient te worden verleend.

De rechtbank ziet zich ambtshalve gesteld voor de vraag of verweerder (burgemeester en wethouders van de gemeente) bevoegd was om de vergunning te verlenen.

Rechtsvragen

1. In welke gevallen is de provincie en niet de gemeente het bevoegd gezag voor het verlenen van een vergunning voor de activiteit milieu?
2. Dient op basis van de aangevraagde of de vergunde verwerkingscapaciteit te worden bepaald of sprake is van een IPPC-installatie?

Uitspraak

1. In artikel 2.4 van de Wabo is als hoofdregel opgenomen dat het college van burgemeester en wethouders beslist op de aanvraag voor een omgevingsvergunning, tenzij het college van gedeputeerde staten of de minister zijn aangewezen als bevoegd gezag. In artikel 3.3, eerste lid onder b, van het Besluit omgevingsrecht is bepaald dat het college van gedeputeerde staten bevoegd is te beslissen op overige aanvragen die betrekking hebben op activiteiten met betrekking tot inrichtingen die behoren tot een categorie ten aanzien waarvan dat in bijlage I, onderdeel C, is bepaald, voor zover het activiteiten betreft met betrekking tot een inrichting

waartoe een IPPC-installatie behoort.

2. De rechtbank gaat er, op basis van de overweging in het bestreden besluit dat de maximale hoeveelheid gevaarlijke afvalstoffen op enig moment nooit meer is dan 50 ton, van uit dat de inrichting een verwerkingscapaciteit heeft van 50 ton gevaarlijke afvalstoffen per dag. De inrichting is een recyclingsbedrijf. Uit artikel 5.1 van de bijlage bij de Richtlijn industriële emissies volgt dat bij de verwijdering of nuttige toepassing van gevaarlijke afvalstoffen met een capaciteit van meer dan 10 ton per dag door recycling, sprake is van een IPPC-inrichting. In artikel 5.3, onder a, van de bijlage wordt een installatie met een capaciteit van 50 ton per dag door middel van behandeling in shredders van metaalafval genoemd. Omdat beide capaciteitsgrenzen worden overschreden, is er naar het oordeel van de rechtbank sprake van een IPPC-installatie. Weliswaar staat in het bestreden besluit dat hoeveelheden worden aangevraagd die boven de grenswaarden liggen en dat alleen de niet-vergunningplichtige onderdelen worden toegestaan. Maar verweerder ziet over het hoofd dat de aanvraag bepalend is voor de bevoegdheid en dat verweerder dus niet bevoegd is om te beslissen en kennelijk de aanvraag gedeeltelijk te weigeren voor het deel waar verweerder niet bevoegd is.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 07-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2022:1990

Zaaknummer: AWB - 19_3839 en 19_3845

Wetsartikelen: 3.3 lid 1 onder b Wabo, 5.1 bijlage 1 bij de RIE en 5.3 onder a bijlage 1 bij de RIE

RECHTSPRAAK

Planschade/Heerde

Kanovaart valt onder het begrip scheepvaart.

Casus

[Appellant] is sinds 13 september 1991 eigenaar van een perceel te Wapenveld. [Appellant] heeft verzocht om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van het op 25 september 2013 in werking getreden bestemmingsplan 'Buitengebied Oost'. Het nieuwe bestemmingsplan staat het varen in kano's op de nabijgelegen waterloop Evergunne toe, terwijl dat volgens [appellant] op grond van het vorige bestemmingsplan 'Uiterwaarden' niet was toegestaan. Volgens [appellant] leidt het nieuwe bestemmingsplan tot waardevermindering van zijn perceel door aantasting van zijn privacy en rust, waardoor hij schade lijdt.

Het college heeft aan het besluit van 17 maart 2020 een door de SAOZ opgesteld advies ten grondslag gelegd. Volgens de SAOZ bevatte het bestemmingsplan 'Uiterwaarden' geen verbod om op de waterloop Evergunne met kano's te varen. De SAOZ is tot de conclusie gekomen dat het nieuwe bestemmingsplan voor [appellant] geen planologisch nadeel oplevert, omdat kanovaart zowel in het oude als in het nieuwe bestemmingsplan mogelijk was.

[Appellant] betoogt in hoger beroep dat kanovaart niet onder het begrip scheepvaart valt, en daarom niet onder het oude planregiem was toegestaan.

Rechtsvraag

Valt kanovaart onder het begrip scheepvaart?

Uitspraak

De waterloop Evergunne was in het oude bestemmingsplan bestemd als 'Water'. Artikel 10.1 van de voorschriften van het oude bestemmingsplan luidt:

'De op de plankaart voor water aangewezen gronden zijn bestemd voor waterberging, waterhuishouding; waterlopen en oeverstroken, – voor zover van toepassing – voor de

scheepvaart, met de daarbij behorende andere bouwwerken, waaronder bruggen, dammen en/of duikers en voorzieningen.'

Vast staat dat het begrip scheepvaart niet wordt omschreven in de planregels van het oude bestemmingsplan. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat het college voor de uitleg van dit begrip heeft kunnen aansluiten bij de betekenis die daaraan in het algemeen spraakgebruik en in andere wetgeving wordt gegeven. In het Van Dale Groot Woordenboek van de Nederlandse Taal is scheepvaart omschreven als: 'het varen met schepen als economische activiteit, het reizen en vervoeren te water en al wat daarmee samenhangt'. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het college, in navolging van de SAOZ, terecht heeft aangenomen dat kanovaart reizen te water is en dus onder het begrip scheepvaart valt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 30-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:963

Zaaknummer: 202105165/1/A2

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Planschade/Montfoort

Vervallen tijdelijk voordeel komt redelijkerwijs voor rekening van degene die schade lijdt.

Casus

[Appellant] is eigenaar van de woning te Montfoort en het naast de woning gelegen terrein en de bijbehorende vletsloot. Hij heeft bij brief van 20 december 2017 een aanvraag ingediend om een tegemoetkoming in de planschade die hij heeft geleden als gevolg van de inwerkingtreding van het op 11 maart 2013 vastgestelde bestemmingsplan Buitengebied 2012. Aan deze aanvraag is ten grondslag gelegd dat het onder het nieuwe planologische regime niet meer is toegestaan om een deel van de vletsloot als ligplaats voor woonschepen te gebruiken en dit tot een waardevermindering van de onroerende zaken heeft geleid.

Het college heeft aan het besluit een advies van de SAOZ ten grondslag gelegd. In het advies is een vergelijking gemaakt tussen de planologische mogelijkheden van de percelen van [appellant] onder het regime van het bestemmingsplan 2012 en het onmiddellijk daaraan voorafgaande regime van het bij raadsbesluit van 16 oktober 2000 vastgestelde bestemmingsplan Buitengebied 2000 en de bij raadsbesluit van 20 april 2009 vastgestelde eerste herziening van dat bestemmingsplan. Daaruit is de conclusie getrokken dat de planologische verandering voor [appellant] niet heeft geleid tot een verslechtering. De ligplaats voor woonschepen is in het bestemmingsplan 2012 – op verzoek van [appellant] – vervallen in ruil voor een bouwkaavel voor een woning verder noordelijk.

Appellant voert aan dat in de planvergelijking van de SAOZ geen rekening is gehouden met het voordeel dat [appellant] onder het bestemmingsplan 2009 heeft gekregen.

Rechtsvraag

Is het voordeel dat appellant onder het bestemmingsplan 2009 heeft gekregen een tijdelijk voordeel dat voor rekening van appellant moet blijven?

Uitspraak

Een voor de eigenaar van de onroerende zaak gunstige aanpassing van het planologische regime die ongedaan wordt gemaakt, nog voor de eigenaar van de zaak dit voordeel te gelde kan maken, levert geen aanspraak op een tegemoetkoming in planschade op. Als voor het komen te vervallen van tijdelijk voordeel een tegemoetkoming zou worden toegekend, zou de aanvrager een compensatie ontvangen voor voordeel dat hij ten tijde van de aankoop van de zaak niet had en daarom ook niet in de koopprijs heeft verdisconteerd. Zie de uitspraak van de Afdeling van 23 februari 2022 (ECLI:NL:RVS:2022:570).

Het betoog van [appellant] geeft geen aanleiding voor het maken van een uitzondering op de regel dat schade die voortvloeit uit het wegvallen van tijdelijk voordeel redelijkerwijs voor rekening behoort te blijven van degene die schade lijdt. Indien, zoals [appellant] bij brief van 2 februari 2022 heeft gesteld, in het bestemmingsplan 2000 een fout is gemaakt, waardoor in dat bestemmingsplan een bestemmingsvlak voor een woonschepenligplaats met een lengte van 18 m is vastgelegd, neemt dit niet weg dat niet in geschil is dat de percelen ten tijde van de aankoop door [appellant] niet een bestemmingsvlak voor een woonschepenligplaats met een lengte van 26 m hadden. Van een redelijk denkend en handelend koper wordt verwacht dat hij de bestaande planologische mogelijkheden van de percelen betreft bij het overeenkomen van de koopprijs van de percelen.

In het geval van [appellant] betekent dit dat het college zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat slechts aanleiding kan bestaan voor het toekennen van een tegemoetkoming in schade die [appellant] heeft geleden als gevolg van het verlies van een bestemmingsvlak voor een woonschepenligplaats met een lengte van 18 m.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1148

Zaaknummer: 202003079/1/A2

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Projectplan oeververvangings Gouwe/gedeputeerde staten Zuid-Holland

Het projectplan bevat geen ruimte om af te wijken van de voorgestelde uitvoering. Ontbreken zorgvuldigheidsvereiste.

Casus

Het projectplan maakt de vervanging van de oeverconstructie over een lengte van 1.337 m mogelijk langs de Badhuisweg en de Burgemeester Colijnstraat in Boskoop, aan het zogeheten 'Nauw van Boskoop'.

Appellanten betogen dat de rechtbank niet heeft onderkend dat in het projectplan had moeten worden opgenomen dat de nieuwe oeverconstructie aan de waterzijde van de bestaande damwand zal worden geplaatst. Ook betogen zij dat de rechtbank niet heeft onderkend dat er geen noodzaak is voor het zogeheten U-profiel, dat wil zeggen dat het bestaande talud van de damwand in zijn geheel wordt verwijderd, waardoor er een rechte bodemlijn ontstaat.

Het college heeft de rechtbank laten weten dat het van plan is de gehele nieuwe damwand aan de waterzijde en dus niet aan de landzijde van de bestaande damwand te realiseren. De rechtbank heeft naar aanleiding van de toelichting van het college dat het van plan is de gehele nieuwe damwand aan de waterzijde en dus niet aan de landzijde van de bestaande damwand te realiseren, geoordeeld dat het projectplan op dit punt een gebrek bevat. De rechtbank heeft dit gebrek gepasseerd met toepassing van artikel 6:22 van de Awb.

De rechtbank was verder van oordeel dat het college zich bij de vaststelling van het plan in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het U-profiel noodzakelijk is.

In de hogerberoepsprocedure heeft het college de Afdeling laten weten dat het bij nader inzien niet nodig is om in werkvak 8b een U-profiel te realiseren. Het college heeft naar voren gebracht dat het zich hiermee niet op een ander standpunt stelt dan in het projectplan, omdat de damwandconstructie nog steeds zal worden vervangen. Het verwijderen van het talud is volgens het college geen essentieel onderdeel van het projectplan.

Rechtsvraag

Is het projectplan met de vereiste zorgvuldigheid vastgesteld?

Uitspraak

Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat dit gebrek niet kan worden gepasseerd met toepassing van artikel 6:22 van de Awb, omdat appellanten nog nadeel kunnen ondervinden van dit gebrek. In het projectplan staat nog steeds dat het grootste deel van de damwand aan de landzijde wordt geplaatst. Het projectplan maakt het dus voor het college nog steeds mogelijk om (een gedeelte van de) damwand aan de landzijde te plaatsen als het ervoor kiest zijn uitvoeringsplannen te wijzigen.

Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het college zich bij de vaststelling van het plan niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het U-profiel noodzakelijk is. Het college heeft de Afdeling immers laten weten dat het bij nader inzien niet nodig is om het talud te verwijderen, waardoor er geen U-profiel zal ontstaan. Het college stelt zich hiermee op een ander standpunt dan het in het projectplan heeft gedaan. Het college is met dit standpunt namelijk teruggekomen van de uitdrukkelijk gemaakte keuze die hij in het projectplan heeft gemaakt om het talud te verwijderen. Het projectplan bevat geen ruimte om daarvan af te wijken. Het is daarbij niet relevant of dit een essentieel onderdeel is van het projectplan. Het college heeft dit standpunt ingenomen zonder dat gewijzigde omstandigheden na de vaststelling van het plan daartoe aanleiding hebben gegeven. De aanleiding voor dit standpunt van het college is weliswaar onderzoek van na de vaststelling van het projectplan, maar het college had dit onderzoek bij de voorbereiding van het projectplan moeten laten verrichten. Het projectplan is daarom niet met de vereiste zorgvuldigheid vastgesteld.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 30-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:945

Zaaknummer: 202102771/1/R1

Wetsartikelen: 5.4 Waterwet

RECHTSPRAAK

Watervergunning/waterschap Limburg

Verwijzing naar beleidsregel onvoldoende om nadelige gevolgen voor de chemische of ecologische kwaliteit uit te sluiten. Onvoldoende rekening gehouden met beoordelingssystematiek Handboek immissietoets als BBT-informatiedocument.

Casus

Bij besluit van 3 april 2018 heeft het dagelijks bestuur aan RMS Venlo B.V. (hierna: RMS) een vergunning op grond van de Waterwet (hierna: watervergunning) verleend voor het lozen van afvalwater in het oppervlaktewaterlichaam de Gekkengraaf.

Bij uitspraak van 30 april 2020 heeft de rechtbank het door de Verenigingen daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard en het besluit van 3 april 2018 vernietigd voor zover is nagelaten om aan de watervergunning een aanvullend voorschrift te verbinden. De rechtbank heeft bepaald dat een nieuw voorschrift aan de watervergunning wordt verbonden, dat er een bijlage aan de vergunning wordt toegevoegd, en dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het vernietigde deel van het besluit.

Het dagelijks bestuur betoogt dat de rechtbank ten onrechte niet heeft gemotiveerd waarom zij de watervergunning vernietigt.

Het standpunt van het dagelijks bestuur komt neer op het volgende:

Voor mestverwerkingsinstallaties zijn geen BBT-documenten vastgesteld, maar het samenstel van zuiveringsmaatregelen die in de inrichting van RMS worden toegepast kunnen als BBT worden beschouwd. Verder zijn er uitgebreide meet- en regelvoorzieningen, aldus de watervergunning.

Volgens het dagelijks bestuur is de hoeveelheid vee-mediatie en gewasbeschermingsmiddelen die zich in het oppervlaktewater mag bevinden niet gereguleerd in het Besluit kwaliteitseisen en monitoring water 2009 of andere regelgeving. Daarom zijn voor deze stoffen geen lozingsnormen in de watervergunning opgenomen. Ook is in de

watervergunning geen meetverplichting voor deze stoffen opgenomen, omdat de onderzoeksinspanning voor RMS onredelijk zwaar, kostbaar en complex zou zijn, aldus het dagelijks bestuur.

Het dagelijks bestuur stelt zich op het standpunt dat aan de lozing zeer beperkte risico's zijn verbonden, omdat de omgekeerde osmose-installatie een verwijderingsrendement tot meer dan 95% heeft. Toepassing van die techniek is voorgeschreven in voorschrift 4 van paragraaf 5.2 van de watervergunning. Uit de Beleidsregel oppervlaktewaterlichamen: effluentlozingen van mestverwerkingsinstallaties (hierna: de Beleidsregel) van het Waterschap Peel en Maasvallei (nu: het Waterschap Limburg), volgt dat de vergunning daarom kan worden verleend.

Rechtsvraag

Heeft de rechtbank terecht geconcludeerd dat de watervergunning niet, of in elk geval niet zonder nadere voorschriften, in stand kon blijven?

Uitspraak

Naar het oordeel van de Afdeling heeft het dagelijks bestuur onvoldoende onderbouwd dat de chemische en ecologische kwaliteit van de Gekkengraaf niet in het geding komt door de verlening van de watervergunning.

De Afdeling overweegt daartoe, aan de hand van de beroepsgronden van de Verenigingen, dat de omgekeerde osmose-installatie weliswaar een hoog verwijderingsrendement heeft, maar dat daarmee nog niet vaststaat dat in het geheel geen resten van vee-medicatie of gewasbeschermingsmiddelen op de Gekkengraaf zullen worden geloosd. Zoals de Verenigingen in beroep betoogden, hangt dit immers af van de concentratie van deze stoffen in het water dat door de omgekeerde osmose-installatie wordt geleid en van de hoeveelheid afvalwater die wordt geloosd. Het dagelijks bestuur heeft niet onderbouwd dat buiten twijfel staat dat de vee-medicatieresten en gewasbeschermingsmiddelen die reesteren na toepassing van omgekeerde osmose, zodanig klein zijn dat nadelige gevolgen voor de chemische of ecologische kwaliteit van de Gekkengraaf kunnen worden uitgesloten. In dat verband is tevens van belang dat, zoals de Verenigingen betogen, in de watervergunning niet is ingegaan op de eigenschappen van de Gekkengraaf, zoals het debiet en de ecologische waarden, en evenmin op de cumulatie van de lozingen van RMS met eventuele andere lozingen. Dat de watervergunning volgens het dagelijks bestuur in overeenstemming is met de Beleidsregel, doet er naar het oordeel van de Afdeling niet aan af dat het dagelijks bestuur in het concrete geval onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de hoeveelheid stoffen die zal worden geloosd en de gevolgen daarvoor voor de Gekkengraaf.

De Afdeling overweegt verder dat in het Handboek immissietoets is uiteengezet dat als er voor een te lozen stof geen norm beschikbaar is, er meerdere manieren zijn om toch een indicatie te geven van de eventuele nadelige volgen van de lozing, namelijk door een veilig geachte concentratie in water, een indicatieve milieukwaliteitseis of een gedegen jaargemiddelde concentratie en maximaal aanvaardbare concentratie af te leiden. Aangezien het Handboek immissietoets als BBT-informatiedocument is aangewezen, had het dagelijks bestuur rekening moeten houden met de daarin opgenomen beoordelingssystematiek voor niet-genormeerde stoffen. Daarvan is niet gebleken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1067

Zaaknummer: 202003359/1/R4

Wetsartikelen: 2.1 Waterwet, 6.2 Waterwet, 6.20 Waterwet, 6.21 Waterwet en 6.26 Waterwet

RECHTSPRAAK

Projectplan dijkversterking/waterschap Rivierenland

Nut en noodzaak, belangenafweging en alternatievenonderzoek.

Casus

Het projectplan strekt ter uitvoering van de Planologische Kernbeslissing Ruimte voor de Rivier. Het voorziet in het versterken van de Waaldijk tussen Wolferen en Sprok, zodat deze aan de wettelijke veiligheidsnormen voldoet. Versterking van de dijk vindt plaats door middel van grondwerk met een verticale maatregel tegen zogenoemd piping, het voorkeursalternatief. Op locaties waar versterking in de grond niet mogelijk is, is in plaats daarvan gekozen voor een maatwerkoplossing. Ten behoeve van het project is onderzoek verricht naar alternatieven. Daarbij is rekening gehouden met verschillende aspecten zoals technische haalbaarheid, eventuele milieugevolgen en kosten.

[Appellant sub 1] woont en exploiteert een melkveehouderij op het perceel [locatie 1] Oosterhout. Zijn perceel grenst aan dijksectie 12. De dijk wordt in deze sectie binnenwaarts versterkt. Ter hoogte van het perceel wordt maatwerk toegepast en is gekozen voor een constructieve oplossing in de vorm van een stalen damwand.

[Appellant sub 1] betoogt dat de voorgestelde dijkversterking niet noodzakelijk is, omdat de delen van het dijktraject bij zijn woning en bedrijf in 1982 en 2000 zijn versterkt en in zoverre voldoen aan de wettelijke norm. De aan het projectplan ten grondslag gelegde veiligheidsanalyse is slechts gebaseerd op aannames, ter plaatse zijn ten onrechte geen metingen verricht. Verder is het met de huidige communicatiemiddelen mogelijk bij een eventueel risico op overstroming snel te vertrekken uit het gebied.

Rechtsvraag

Is de noodzaak voldoende aannemelijk?

Uitspraak

De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat de uitgevoerde beoordeling, neergelegd in de Veiligheidsanalyse, gebreken bevat, die niet aan het projectplan ten grondslag gelegd hadden

mogen worden. Voor deze dijk geldt als norm een overstromingskans per jaar van 1:10.000. Het college heeft toegelicht dat het dijktraject, ondanks de eerdere dijkversterkingen, niet voldoet aan de geldende veiligheidsnorm en daarom nogmaals moet worden versterkt. Bij de vaststelling van de veiligheidsnormen is rekening gehouden met de stand van de techniek. Gezien het resultaat van de Veiligheidsanalyse bestaat geen aanleiding om aan de toelichting van het college te twijfelen. Voor zover [appellant sub 1] stelt dat de Veiligheidsanalyse slechts is gebaseerd op aannames, volgt de Afdeling hem niet. Ten behoeve van het projectplan zijn metingen verricht. Uit de Veiligheidsanalyse volgt onder meer dat de kruinhoogtes zijn gemeten en dat sonderingen en boringen zijn uitgevoerd. Daarom bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat in zoverre een onjuiste beoordeling is uitgevoerd. In dat kader is mede van betekenis dat ook in dijksectie 12, waar het perceel van [appellant sub 1] aan grenst, metingen zijn verricht. Onder deze omstandigheden heeft het college in zoverre terecht geen aanleiding gezien om goedkeuring aan het projectplan te onthouden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1076

Zaaknummer: 202104184/1/R1

Wetsartikelen: 5.4 Waterwet en 5.7 Waterwet

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Amsterdam

Dat het volgens de jurisprudentie niet mogelijk is om in een bestemmingsplan te bepalen waar een coffeeshop expliciet is toegestaan, betekent niet dat het niet mogelijk is om te bepalen waar een coffeeshop niet is toegestaan.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam heeft een omgevingsvergunning verleend voor het oprichten van een gebouw ten behoeve van een coffeeshop op een perceel in Amsterdam. Eigenaren van gebouwen in de omgeving van de locatie van de voorziene coffeeshop zijn tegen de komst van een coffeeshop. Zij vrezen onder meer dat de coffeeshop zal leiden tot criminaliteit, parkeer-, geur- en geluidoverlast. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat geen sprake is van strijd met het bestemmingsplan, omdat artikel 15, tweede lid, onder b, van de planregels onverbindend is. Volgens de rechtbank heeft het college er terecht op gewezen dat de verkoop van softdrugs volgens vaste jurisprudentie planologisch niet te reguleren is, omdat deze verkoop in strijd is met de Opiumwet. Een van de eigenaren heeft er volgens de rechtbank daarentegen terecht op gewezen dat deze jurisprudentie betrekking heeft op de situatie dat in een bestemmingsplan regels zijn gesteld voor het toestaan van coffeeshops, maar dat het bestemmingsplan in dit specifieke geval een expliciet verbod van coffeeshops bevat op gronden met de bestemming 'Gemengd'. De rechtbank is echter van oordeel dat deze jurisprudentie ook van toepassing is op dit geval. Uit deze jurisprudentie volgt volgens de rechtbank dat geen planologische regels mogen worden gesteld voor de verkoop van softdrugs. Dat is in dit bestemmingsplan wel gebeurd. Naar het oordeel van de rechtbank is artikel 15, tweede lid, onder b, van de planregels voor wat betreft het daarin vermelde coffeeshopverbod daarom onverbindend. Dit betekent volgens de rechtbank dat het college bij de beoordeling of het gebruik van het gebouw in overeenstemming is met het planologisch toegestane gebruik, moet uitgaan van de legale functie van het pand. Dit geldt ook als de verkoop van softdrugs het hoofdaandeel van de exploitatie van de coffeeshop is, zoals hier het geval is. Ook dan moet uitsluitend worden gekeken naar de legale functie van het pand. De rechtbank wijst hierbij op de uitspraken van

de Afdeling van 15 april 2015, ECLI:NL:RVS:2015:1188, en 21 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3754.

In hoger beroep stelt appellant dat de rechtbank miskent dat het beoogd gebruik van het gebouw als coffeeshop in strijd is met het bestemmingsplan. Uit de jurisprudentie van de Afdeling volgt weliswaar dat het expliciet toestaan van een coffeeshop in planregels niet is toegestaan, maar in artikel 15, tweede lid, onder b, van de planregels heeft de planwetgever een coffeeshop expliciet onder verboden gebruik geschaard. Volgens appellante is artikel 15, tweede lid, onder b, van de planregels daarom verbindend. Dat het niet mogelijk is om in een bestemmingsplan te bepalen waar een coffeeshop expliciet is toegestaan, betekent volgens haar niet dat het niet mogelijk is om te bepalen waar een coffeeshop expliciet is verboden. Aangezien het beoogde gebruik van het gebouw als coffeeshop expliciet in de planregels is verboden, had het college de omgevingsvergunning moeten weigeren of een belangenafweging moeten maken in het kader van een omgevingsvergunning voor met het bestemmingsplan afwijkend gebruik.

Rechtsvraag

Is de coffeeshop in strijd met het bestemmingsplan?

Uitspraak

Op grond van het bestemmingsplan 'Amstel III Oost' rust op de locatie van de beoogde coffeeshop de bestemming 'Gemengd'. Op grond van artikel 6.1 van de planregels zijn de voor 'Gemengd' aangewezen gronden onder meer bestemd voor 'horeca I'. Het begrip 'horeca I' is in artikel 1.27 van de planregels gedefinieerd als: 'Fastfood (waaronder begrepen automatisch, snackbar, loketverkoop, fastfoodrestaurant en naar de aard daarmee te vergelijken functies).' Artikel 15 van de planregels luidt:

'1. In aanvulling op het bepaalde in artikel 2.1, lid 1 onder c van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht is het verboden gronden te laten gebruiken in strijd met de bestemming;

2. In aanvulling op het bepaalde in artikel 2.1, lid 1 onder c van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht wordt in elk geval begrepen het gebruik van gronden en bebouwing ten dienste van:

[...]

b. het gebruik van gronden en bebouwing ten behoeve van:

[...]

- coffeeshop;

[...].’

In het op de locatie van de beoogde coffeeshop geldende bestemmingsplan ‘Amstel III Oost’ is in artikel 15, tweede lid, onder b, van de regels een expliciete bepaling over verboden gebruik opgenomen. Het gebruik van gronden en gebouwen ten behoeve van een coffeeshop is onderdeel van algemene gebruiksregels, waarin vormen van gebruik worden opgesomd die in ieder geval niet zijn toegestaan op gronden met de bestemming ‘Gemengd’. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de vaste rechtspraak van de Afdeling dat de verkoop van softdrugs planologisch niet te reguleren is omdat deze verkoop in strijd is met de Opiumwet, niet ook als vanzelfsprekend van toepassing is op dit geval. Uit de jurisprudentie van de Afdeling, bijvoorbeeld de uitspraak van 21 april 2004, ECLI:NL:RVS:2004:AO7946, de uitspraak van 11 juni 2014, ECLI:NL:RVS:2014:2082, en de uitspraak van 15 april 2015, ECLI:NL:RVS:2015:1188, kan weliswaar worden afgeleid dat het niet mogelijk is om in een bestemmingsplan te bepalen waar een coffeeshop expliciet is toegestaan, maar dat betekent niet dat het niet mogelijk is om te bepalen waar een coffeeshop niet is toegestaan. Anders dan bijvoorbeeld het geval was in de tussenuitspraak van de Afdeling van 10 oktober 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BX9710, wordt een coffeeshop in dit geval planologisch juist niet mogelijk gemaakt. In die zaak had de raad coffeeshops immers positief bestemd en aldus planologisch mogelijk gemaakt. Dat werd door de Afdeling ongeoorloofd geacht, wegens strijd met de Opiumwet. In de einduitspraak is het bestemmingsplan vernietigd, voor zover in artikel 1 van de planregels is geregeld dat in de voorziene coffeeshops verdovende en/of hallucinerende stoffen mogen worden verkocht. De Afdeling is van oordeel dat in hoger beroep terecht wordt betoogd dat het in artikel 15, tweede lid, onder b, van de planregels opgenomen gebruiksverbod in overeenstemming is met artikel 3 van de Opiumwet en in zoverre is er geen aanleiding om het coffeeshopverbod onverbindend te achten.

Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat artikel 15, tweede lid, onder b, van de planregels voor wat betreft het daarin vermelde coffeeshopverbod onverbindend is. Het coffeeshopverbod is een verbindende bepaling en er is een omgevingsvergunning aangevraagd voor het oprichten van een gebouw ten behoeve van een coffeeshop. De omgevingsvergunning is ook expliciet verleend voor het oprichten van een gebouw ten behoeve van een coffeeshop. Dit betekent dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het gebruik van het gebouw als coffeeshop in strijd is met de bestemming ‘Gemengd’. De rechtbank heeft daarmee niet onderkend dat het bouwplan in strijd is met het

bestemmingsplan, zodat het college daarvoor zonder afwijking van het bestemmingsplan geen omgevingsvergunning kon verlenen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1001

Zaaknummer: 202102360/1/R1

Wetsartikelen: 3 Opiumwet

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Zevenaar

Dat een onderneming in enige mate nadeel kan ondervinden doordat de omzet en inkomsten dalen, acht de Afdeling niet langer afdoende om vanwege mogelijke aantasting van een goed ondernemersklimaat artikel 8:69a van de Awb niet tegen te werpen.

Casus

Bij besluit van 23 april 2019 heeft het college van burgemeester en wethouders van Zevenaar aan een onderneming een omgevingsvergunning verleend voor het in afwijking van het bestemmingsplan bouwen van een crematorium op een perceel in Zevenaar. Appellante exploiteert op ongeveer 3,5 km van het perceel een uitvaartverzorgingsbedrijf in Didam. Daarnaast is appellante voornemens op ongeveer 2,5 km afstand van het perceel een crematorium te realiseren. Het college heeft hiervoor op 28 april 2020 een omgevingsvergunning verleend. Appellante en de onderneming aan wie de vergunning is verleend (de vergunninghoudster) zijn werkzaam in hetzelfde marktsegment en in hetzelfde verzorgingsgebied en zijn derhalve concurrenten van elkaar. De rechtbank heeft het door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard omdat niet is voldaan aan het relativiteitsvereiste.

Appellante stelt in hoger beroep dat het relativiteitsvereiste haar niet kan worden tegengeworpen bij haar beroep op de ladder van duurzame verstedelijking als vervat in artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro, omdat er sprake is van relevante leegstand. Hiertoe stelt appellante dat de realisatie van het crematorium van de vergunninghoudster zal leiden tot een daling van de omzet en inkomsten van appellante en dat transformatie van het door appellante te realiseren crematorium zeer bezwaarlijk is. Zij stelt daarnaast dat het relativiteitsvereiste haar ook niet kan worden tegengeworpen bij haar beroep op de norm van een goede ruimtelijke ordening, wat betreft het aspect van een goed ondernemersklimaat, omdat haar ondernemersklimaat wordt aangetast. Hiertoe stelt appellante dat de realisatie van het crematorium van de vergunninghoudster leidt tot een vermindering van het aantal crematies bij haar eigen crematorium en daardoor zal leiden tot een daling van omzet en

inkomsten. Appellante verwijst ter onderbouwing van haar standpunt naar de uitspraak van de Afdeling van 20 september 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2560, overweging 5 en de uitspraak van 24 mei 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1374, overweging 3.3. Appellante stelt verder dat de behoefte aan het crematorium van de vergunninghoudster niet deugdelijk in beeld is gebracht en dat het verzorgingsgebied onjuist is afgebakend.

Rechtsvragen

1. Heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat aan appellante het relativiteitsvereiste kan worden tegengeworpen voor wat betreft haar beroep op de ladder van duurzame verstedelijking als vervat in artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro?
2. Heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat aan appellante het relativiteitsvereiste kan worden tegengeworpen voor wat betreft haar beroep op de norm van een goede ruimtelijke ordening, wat betreft het aspect van een goed ondernemersklimaat?

Uitspraak

1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de overzichtsuitspraak van 11 november 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2706 (onder overweging 10.27 t/m 10.29) dienen, als een concurrent stelt dat het besluit in strijd is met artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro, feiten en omstandigheden naar voren te komen die het oordeel rechtvaardigen dat de voorziene ontwikkeling tot een uit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening relevante leegstand zal kunnen leiden. In dat geval staat het in artikel 8:69a van de Awb neergelegde relativiteitsvereiste niet aan inhoudelijke beoordeling van de gestelde strijd met artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro in de weg.

Relevante leegstand als hiervoor bedoeld wordt niet reeds aangenomen als de voorziene ontwikkeling leidt of kan leiden tot een verminderde vraag naar producten of diensten en daardoor tot daling van omzet en inkomsten van de eigen onderneming of de desbetreffende vestiging. Het enkele feit dat de voorziene ontwikkeling kan leiden tot beëindiging van de eigen bedrijfsactiviteiten ter plaatse en daardoor tot leegstand van het in gebruik zijnde bedrijfsgebouw, is op zichzelf eveneens onvoldoende om te concluderen dat zich relevante leegstand zal voordoen. Dit kan echter onder omstandigheden anders zijn, bijvoorbeeld indien het bedrijfsgebouw dermate bijzondere bouwkundige dan wel locatiespecifieke eigenschappen heeft, dat andersoortig gebruik – al dan niet door transformatie – niet of onder zeer bezwarende omstandigheden tot de mogelijkheden behoort, hetgeen niet licht zal kunnen worden aangenomen. Voorts zou relevante leegstand zich voor kunnen doen bij leegstand als gevolg van de voorziene ontwikkeling in de omgeving van het bij de concurrent

in gebruik zijnde bedrijfspand.

Op voorhand is niet uitgesloten dat de realisatie van het crematorium van de vergunninghoudster kan leiden tot een verminderde vraag naar crematies bij het crematorium van appellante en daardoor kan leiden tot een daling van omzet en inkomsten. Dat is op zichzelf echter onvoldoende voor het oordeel dat het bestreden besluit tot relevante leegstand zal kunnen leiden. Appellante heeft daarnaast met haar stelling dat haar inkomsten en omzet zullen verminderen als gevolg van minder crematies in haar crematorium vanwege de realisatie van het crematorium van de vergunninghoudster, niet aannemelijk gemaakt dat de realisatie van het crematorium van de vergunninghoudster zal leiden tot beëindiging van de eigen bedrijfsactiviteiten en als gevolg daarvan tot relevante leegstand. De enkele niet onderbouwde stelling dat er in het verzorgingsgebied geen plaats is voor zowel het crematorium van appellante als van de vergunninghoudster, is daartoe niet voldoende. Aangezien appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat de komst van de vergunninghoudster zal leiden tot de beëindiging van haar eigen bedrijfsactiviteiten en, als gevolg daarvan, tot relevante leegstand, komt de Afdeling niet toe aan de vraag of het crematorium van appellante andersoortig zou kunnen worden gebruikt.

De Afdeling is gelet op wat hiervoor is overwogen, van oordeel dat de rechtbank terecht heeft geconcludeerd dat niet is gebleken van feiten of omstandigheden die het oordeel rechtvaardigen dat de realisatie van het crematorium van de vergunninghoudster tot relevante leegstand zal kunnen leiden. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de norm afkomstig uit de ladder van duurzame verstedelijking als gedefinieerd in artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro, gelet op het in artikel 8:69a van de Awb neergelegde relativiteitsvereiste, kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van appellante.

2. De Afdeling stelt vast dat de rechtbank in overweging 5.4 van haar uitspraak voor een beroep op de materiële norm van een goede ruimtelijke ordening, als vervat in artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo, waarbij het relativiteitsvereiste niet kan worden tegengeworpen, hetzelfde criterium heeft gehanteerd als voor de materiële norm van de ladder van duurzame verstedelijking als vervat in artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro, inhoudende dat er feiten en omstandigheden naar voren dienen te komen die het oordeel rechtvaardigen dat de voorziene ontwikkeling tot een uit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening relevante leegstand zal kunnen leiden. Dit betekent dat als relevante leegstand aannemelijk wordt gemaakt, de materiële norm van een goede ruimtelijke ordening strekt tot bescherming van de belangen van appellante.

De Afdeling overweegt dat de materiële norm van een goede ruimtelijke ordening, wat betreft

het aspect van een goed ondernemersklimaat en de materiële norm van de ladder voor duurzame verstedelijking in elkaars verlengde liggen. Voor toepassing van het relativiteitsvereiste ligt het daarom in de rede hetzelfde criterium te hanteren, te weten, dat relevante (structurele) leegstand aannemelijk moet worden gemaakt. Dat de onderneming van appellante in enige mate nadeel kan ondervinden doordat haar omzet en inkomsten dalen, acht de Afdeling niet langer afdoende om, vanwege mogelijke aantasting van een goed ondernemersklimaat, artikel 8:69a van de Awb niet tegen te werpen. De Afdeling geeft hiermee dus een strengere invulling aan het begrip ‘goed ondernemersklimaat’ als onderdeel van de norm van een goede ruimtelijke ordening, ten opzichte van de invulling die zij hieraan heeft gegeven in onder meer haar eerdere uitspraken van 20 september 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2560, en 24 mei 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1374, die ook vermeld zijn in de overzichtsuitspraak van 11 november 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2706, evenals de uitspraak van 13 oktober 2021, ECLI:NL:RVS:2021:2271.

De rechtbank heeft, gelet hierop, terecht geconcludeerd dat de in artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo opgenomen norm van een goede ruimtelijke ordening wat betreft het aspect van een goed ondernemersklimaat in dit geval pas tot bescherming van de belangen van appellante – een concurrent – strekt, indien aannemelijk wordt gemaakt dat er sprake zal kunnen zijn van relevante leegstand. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat er sprake zal kunnen zijn van dergelijke relevante leegstand, zoals de Afdeling al hiervoor heeft overwogen. Dit betekent dat de norm van een goede ruimtelijke ordening als genoemd in artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo, gelet op het in artikel 8:69a van de Awb neergelegde relativiteitsvereiste, kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van appellante in zijn hoedanigheid van concurrent.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1086

Zaaknummer: 202005742/1/R4

Wetsartikelen: 8:69a Awb, 2.12 lid 1 Wabo en 3.1.6 lid 2 Bro

RECHTSPRAAK

Handhaving/Stein

Verweerder heeft niet aannemelijk gemaakt dat onmiskenbaar niet wordt voldaan aan een aanvaardbaar geurhinderniveau. Begunstigingstermijn.

Casus

Verzoek om schorsing van lasten onder dwangsom ter beëindiging van (1) overschrijding aanvaardbaar niveau geurhinder en (2) overschrijding emissiegrenswaarden van zeer zorgwekkende stoffen (ZZS), met name benzeen.

Aan de eerste last onder dwangsom heeft verweerder het aantal klachten ten grondslag gelegd. Aan de tweede overtreding heeft verweerder overschrijding van de in het Activiteitenbesluit milieubeheer (Abm) genoemde emissiewaarden voor ZZS ten grondslag gelegd.

De regelgeving voor de uitstoot van ZZS door asfaltcentrales is per 1 januari 2016 aangescherpt. In de periode daarna is uit metingen gebleken dat asfaltcentrales te veel ZZS uitstoten en dus niet aan de betreffende normen voldoen.

Rechtsvragen

1. Wanneer is handhaving wegens handelen in strijd met artikel 2.7a van het Abm mogelijk?
2. Is onmiskenbaar gehandeld in strijd met artikel 2.7a, eerste lid, van het Abm (aanvaardbaar geurhinderniveau)?
3. Is de door verweerder bij dwangsom 2 gestelde begunstigingstermijn te kort?

Uitspraak

1. Ten aanzien van de gestelde overtreding van artikel 2.7a, eerste en derde lid, van het Abm in samenhang met artikel 5.46 van het Abm, overweegt de voorzieningenrechter dat artikel 2.7a, eerste lid, van het Abm zich richt tot drijvers van inrichtingen. De rechtszekerheid brengt mee

dat deze drivers slechts kunnen worden aangesproken op naleving van deze bepaling, voor zover zij vooraf kunnen weten dat hun handelen of nalaten daarmee in strijd is. Artikel 2.7a, eerste lid, van het Abm bevat begrippen die nadere invulling behoeven, waarbij niet één invulling als de enig juiste kan worden beschouwd. In de toelichting bij artikel 2.7a van het Abm is vermeld dat het aan het bevoegd gezag is om te beoordelen welke mate van geurhinder nog aanvaardbaar is. Het derde lid regelt welke aspecten het bevoegd gezag ten minste meeweegt bij het bepalen van het aanvaardbare niveau van geurhinder. Hieruit volgt dat niet in alle gevallen duidelijk is waartoe de norm precies verplicht. Daarom moet worden geoordeeld dat handhaving wegens overtreding van artikel 2.7a, eerste lid, van het Abm uitsluitend mogelijk is wanneer het handelen of nalaten van de driver van de inrichting onmiskenbaar in strijd met die bepaling is.

2. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is van voornoemde onmiskenbare strijd geen sprake. Hiertoe overweegt de voorzieningenrechter dat verweerder niet heeft beoordeeld welke mate van geurhinder nog aanvaardbaar is, terwijl dit op grond van artikel 2.7a, derde lid, van het Abm aan het bevoegd gezag is om te bepalen. Er is immers geen lokaal geurbeleid en de omgevingsvergunning bevat geen voorschrift of verduidelijking ten aanzien van de vraag wanneer geen sprake meer is van een aanvaardbare geurhinder. Uit artikel 2.7a, derde lid, van het Abm volgt dat verweerder bij het bepalen van een aanvaardbaar niveau van geurhinder ten minste rekening moet houden met de in dat artikellid vermelde aspecten onder a tot en met f. Verweerder moet dat doen aan de hand van de ten tijde van de besluitvorming geldende feiten en omstandigheden. De voorzieningenrechter is van oordeel dat niet gebleken is dat verweerder rekening heeft gehouden met de onder a tot en met c, en onder e en f vermelde aspecten.

Verweerder heeft onvoldoende geconcretiseerd wat het aanvaardbare geurhinderniveau is, heeft (dus ook) onvoldoende duidelijk gemaakt dat aan dat (niet-geconcretiseerde) geurhinderniveau niet voldaan wordt en heeft onvoldoende concreet aangegeven wat verzoekers moeten doen om het (niet-geconcretiseerde) aanvaardbare niveau te halen en dus wat zij moeten doen om aan de last te voldoen.

3. Het is de voorzieningenrechter gebleken dat verzoekers de mogelijkheid hebben om zodanig ‘aan de (productie)knoppen te draaien’ dat aan de last wordt voldaan. Dat dit ongewenste en vergaande consequenties heeft, zoals het ter plaatse niet meer kunnen verwerken van gerecycled asfalt of het (geheel of gedeeltelijk) stilleggen van de productie ter plaatse (al dan niet onder verplaatsing daarvan naar andere asfaltcentrales van verzoekers), maakt het handhavend optreden en de daaraan verbonden begunstigingstermijn naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet onevenredig of onaanvaardbaar. Daarbij betreft de

voorzieningenrechter de belangen die gediend zijn met het (op voldoende korte termijn) handhavend optreden, zoals het belang van de volksgezondheid. Dat er op immissieniveau (ter plaatse van de omwonenden) geen direct gevaar voor de volksgezondheid bestaat, zoals verzoekers stellen op basis van een berekening van LBP Sight, maakt niet dat (gedurende nog langere tijd) niet voldaan hoeft te worden aan de normen voor uitstoot van de ZZS. De voorzieningenrechter is kortom van oordeel dat verweerder in redelijkheid een begunstigingstermijn van twee maanden heeft kunnen stellen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 05-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2022:2626

Zaaknummer: ROE 22/531

Wetsartikelen: 2.4 Abm, 2.7a lid 1 en 3 Abm en 5.46 Abm

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Amsterdam

Stemgeluid op het terras waar een omgevingsvergunning voor wordt verleend, leidt niet tot aantasting van het woon- en leefklimaat, omdat uit de Geluidskaart van de gemeente blijkt dat het wegverkeer al een hoge geluidbelasting veroorzaakt.

Casus

Bij besluit van 19 november 2018 heeft het college een omgevingsvergunning verleend voor een terras bij een horecabedrijf. De locatie heeft volgens het bestemmingsplan 'Slotervaart' de bestemmingen '(T) Tuinen' en '(VA) verkeersareaal'. Deze bestemmingen laten geen terras toe.

Een omwonende maakt bezwaar tegen de vergunning. Hij vreest voor geluidoverlast door stemgeluid, en ook door hinder die verband houdt met de op- en afbouw van het terras, het schuiven van tafels en stoelen en het open- en dichtklappen van de deuren. Hoewel de geluidnormen voor horeca in het Activiteitenbesluit milieubeheer in dit geval niet van toepassing zijn op stemgeluid dat van het terras afkomstig is, stelt appellant dat de overlast door stemgeluid afkomstig van het terras dermate groot is, dat niet kan worden gesproken van een goede ruimtelijke ordening.

Het college heeft gemotiveerd toegelicht dat het terras het karakter van de straat, een hoofdas met wijkoverschrijdende functies zoals horeca, versterkt. Wat betreft de vrees voor overlast door stemgeluid heeft het college verwezen naar informatie van akoestische bureaus uit 2018. Hierbij heeft het college toegelicht dat het terras ligt aan de openbare weg en niet is omsloten door bebouwing. Gezien de hoge geluidbelasting als gevolg van het wegverkeer veroorzaakt ter plaatse van het terrasgedeelte, valt volgens het college het stemgeluid weg tegen het hoge omgevingsgeluid. Het college heeft verder nog toegelicht dat (geluid)overlast in verband met alcoholgebruik vrijwel uitgesloten is omdat geen alcohol mag worden geschonken. Ook zijn in de exploitatievergunning beperkende voorschriften opgenomen in verband met de openingstijden van het terras.

Rechtsvraag

Mocht het college bij het beoordelen van het woon- en leefklimaat bij de woning van appellant aansluiten bij de Geluidskaart 2018 voor wegverkeer, ten aanzien van stemgeluid op het terras waar een omgevingsvergunning voor wordt verleend?

Uitspraak

De Afdeling overweegt dat het stemgeluid afkomstig van het terras een relevant aspect is dat in het kader van de door het college te maken belangenafweging aan de orde dient te komen. Voor de effecten van het stemgeluid op het woon- en leefklimaat heeft het college aansluiting gezocht bij de Geluidskaart 2018 van de gemeente Amsterdam. Op de Geluidskaart 2018 is de berekende geluidbelasting weergegeven voor de belangrijkste verkeersbronnen van de stad. Volgens de Geluidskaart 2018 is de bestaande geluidbelasting aan de oostzijde van het terrasgedeelte 65-70 dB en aan de zuidzijde 60-70 dB. Op de achtergevel van de woning van appellant is de geluidbelasting vanwege het wegverkeer op de Johan Huizingalaan 60-65 dB. Een normaal gesprek produceert volgens het college ter plaatse van het terras circa 55-60 dB. Het college heeft deugdelijk gemotiveerd dat het stemgeluid afkomstig van het terras geen onaanvaardbare aantasting van het woon- en leefklimaat bij de woning van appellant betekent. In dit verband heeft het college het karakter van de omgeving met horecafuncties van belang mogen achten en de omstandigheid dat geen alcohol mag worden geschonken. Overigens acht de Afdeling het onaannemelijk dat de realisatie van het terras zal leiden tot een zodanige toename van de geluidbelasting ter plaatse van de woning van appellant, dat het college zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat sprake is van een goede ruimtelijke ordening.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-04-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:1014

Zaaknummer: 202103633/1/R1

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 20 Wabo, 4 aanhef en onderdeel 9 van bijlage 9 Bor en 6:22 Awb